

ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗೊಡ್ಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಹುಡುಗಾಟದ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳು ಈಗ ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿವೆ? ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಮರೆಯುವ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಖುಷಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆಯೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ರೂಪದಂತಿರುವ ಈ ಅನುಭವ ಕಥನ, ಭಾಷೆಗೂ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೂ ಇರಬಹುದಾದ ಅವ್ಯಕ್ತ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ.

■ ಬಿ.ಕೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಕಲೆ: ಈಶ್ವರ ಬಡಿಗೇರೆ

ನೆನಪಿನ
ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ
ರಂಗುರಂಗಿನ
ಅಕ್ಷರ
ದೋಣಿಗಳು

ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ?

ನಾನು ತಿಪಟೂರಿನ ಮೂಲದವಳು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಕರಾಯಪಟ್ಟಣದವರು, ತಾಯಿ ಚನ್ನರಾಯಪಟ್ಟಣದವರು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಗಡು ಹೊಂದಿದೆ. ನನ್ನ ಊರಿನ ಹಲವಾರು ಪದಗಳ ಮಧುರ ನೆನಪುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಆಗಾಗ ನೆನಪಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುವುದು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ, ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬದ, ಅಮ್ಮನ ಹಿತವಾದ ನುಡಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಸಿರಿತನ.

ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಕಪಿ ಚೇಷ್ಟೆಗಳು, ನಿಜದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸುಳ್ಳುಗಳು, ಅಪ್ಪನ ಜೀಬಿನಿಂದ ಕದ್ದು ತೆಗೆದ ಕಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊಂಡು ತಿಂದ ಪೆಪ್ಪರಮೆಂಟುಗಳು, ತಿಂದ ಮೇಲೆ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿದಾಗ ಅಮ್ಮ ಕಂಡ ಬಣ್ಣಗಳು, ಇವೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದಿನಗಳು ಅವು. ಈಗ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಬಾಲಿಶ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಆದರೂ ಕಾಲಚಕ್ರದ ಹೆಜ್ಜೆಯೊಂದಿಗಿನ ಆ ಅನುಭವದ ಮೂಟೆ ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ರುಚಿಯೆನ್ನಿಸಬಹುದು.

ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ನೀರಿಗೆ ತೊಂದರೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳದೇ ರಾಜ್ಯ. ಹಾಗಾಗಿ ನೀರು ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಮ್ಮನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಆ ಕಡೆ ಎರಡು ಚೆಟ್ಟಿ, ಈ ಕಡೆ ಎರಡು ಚೆಟ್ಟಿ ಹಾಕೊಂಡು ಬಾ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ಚೆಟ್ಟಿ' ಎಂದರೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆ. ಅದನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆ 'ಬೋಸಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಿಮಗೆ ಈ ಪದಗಳು ಗೊತ್ತೇ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸೇರುವಾಗ ಬಿಂದಿಗೆ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಳಚಿ ನೀರೊಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು